

Charlie Kirk: politică, societate și creștinism - Stephan Isenberg

O contribuție la discuție

Cuprinsul

Cuvânt introductiv.....	1
Despre persoana: Charlie Kirk	1
Dezbateri publice.....	2
Cât de politic are voie să fie un creștin?.....	3
Patriotism sau chemare cerească	5
Gânduri finale.....	6

Cuvânt introductiv

Acum câteva săptămâni, aproape nimeni din Germania nu îl cunoștea pe Charlie Kirk. La fel era și în cazul meu. Deși am citit numeroase articole și am vizionat nenumărate videoclipuri, nu mă consider un expert în Charlie Kirk și de aceea am intitulat în mod deliberat acest articol „O contribuție la discuție”.

Despre persoana: Charlie Kirk

Din studierea articolelor sale de pe internet am impresia că Kirk avea o relație vie cu Isus Hristos. El și-a mărturisit în mod repetat și public credința în Isus Hristos și a declarat clar că numai în Hristos se găsesc mântuirea și izbăvirea. El a legat viziunea sa asupra vieții de Dumnezeu Creator și de Biblie, adesea într-un mod autentic și înviorător. Era familiarizat cu Biblia și era întotdeauna gata să dea „socoteală cu privire la speranța care este în voi” (1 Petru 3.15). Se adresa chiar celor care nu erau de acord cu el și susținea libertatea de exprimare.

Personal, însă, nu pot aduce multe dintre opiniile sale în concordanță cu creștinismul biblic: patriotismul său, activitățile sale politice, declarațiile sale adesea provocatoare și populiste, lipsa sa frecventă de distanțare clară față de mormoni, viziunea sa cel puțin dubioasă asupra deținerii de arme, discursurile sale motivaționale pe tema îmbogățirii.¹ Cum poate el, ca și creștin, să susțină mișcarea MAGA (Make America Great Again), profund egoistă și parțial violentă², condusă de Donald Trump, un infractor condamnat juridic? J.D. Vance, vicepreședintele Statelor Unite, a spus la funeraliile lui Kirk că el și Trump nu ar fi ajuns în această poziție fără Kirk; atât de mare era sprijinul acordat de Kirk. Cum se împacă acest fapt cu porunca biblică de a ne separa de rău (2 Corinteni 6.14-18; 2 Timotei 2.19-22; 1 Tesaloniceni 5.22 și multe altele)?

Nu numai în SUA, Charlie Kirk este considerat de mulți un martir creștin. Întrebarea reală este însă: Kirk a fost un martir creștin sau un martir american? Donald Trump l-a numit recent pe

¹ Charlie Kirk, „[They won't teach you this in any school](https://www.youtube.com)”. Sursa: <https://www.youtube.com>. Data accesării: 23.10.2025. Compară cu 1 Timotei 6.9.

² Vezi atacul asupra Capitoliului din 6 ianuarie 2021.

O contribuție la discuție

Kirk „martir pentru adevăr și libertate” la decernarea postumă cu Medalia Libertății. Este adevărat că Kirk a apărut cu curaj și autenticitate multe puncte de vedere creștine și a fost cu siguranță un model în acest sens, și aici aș vrea să spun, împreună cu Pavel: „Mă bucur de asta” (Filipeni 1.18). Dar trebuie să fie permis, de asemenea, să se clarifice în ce privințe, din punctul meu de vedere, nu ar trebui să-l urmărim și în ce privințe am impresia că nu a adus cinste Numelui Domnului. Faptul că un tânăr a fost ucis este îngrozitor și nu putem decât să ne rugăm pentru soția și copiii lui, precum și pentru ucigaș.

Dezbateri publice

Kirk era cunoscut pentru discuțiile publice cu studenții. Nu de puține ori, în aceste discuții, el își expunea și apăra punctul de vedere creștin. Problema este că organizația sa, *Turning Point USA* (TPUSA), are motivații politice, iar pozițiile sale conservatoare-creștine erau discutate în contextul ideologiei și politicii de stânga și de dreapta, fiind clar că Kirk se situează în dreapta.

Este cu adevărat sarcina creștinilor să-și investească puterea și energia în dezbateri despre dacă așa-numitele programe DEI³ sunt bune sau rele? Cine se ocupă în mod imparțial de acest concept constată că o discuție echitabilă nu este deloc atât de ușoară și că, dintr-o perspectivă obiectivă – chiar dacă aceasta poate surprinde pe mulți – *ambele* părți au argumente bune.

Dacă încerc să clasific din punct de vedere biblic sensul unor astfel de dezbateri, ar trebui să găsim o confirmare pentru aceasta la Domnul sau cel puțin la apostoli. Îmi este greu să cred însă că Isus sau apostolii ar fi propovăduit Evanghelia și, în același timp, s-ar fi implicat în politica țării sau a lumii. Tu spui că atunci nu era posibil, că vremurile s-au schimbat sau că Sfânta Scriptură pur și simplu nu menționează aceasta. Bine, dar atunci presupun că nu există nici pasaje biblice care să contrazică aceasta.

Acum îl aud pe Pavel spunând primei biserici europene: „Cetățenia⁴ noastră este în ceruri” (Filipeni 3.20). Mi-ar scrie apostolul Pavel altceva astăzi, dacă l-aș întreba, dacă eu ar trebui să particip activ la politica germană? Nu m-ar trimite Pavel chiar la scrisoarea sa către Timotei și mi-ar spune ce ar trebui să fac în ceea ce privește politica? „Îndemn deci, întâi de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii – *pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavie și demnitate*” (1 Timotei 2.1-2). Deși Pavel a suferit foarte mult din cauza situației politice, el nu a fondat nicio mișcare de protest.

Uneori mi se pare că și creștinii vor să se încadreze în tabăra de dreapta sau de stânga și ei nu văd că nu tot ce este de stânga este rău și că nu tot ce este de dreapta este bun. Personal, îmi fac griji, că ne lăsăm prea repede atrași în curentul stângii și al drepte, în loc să ne amintim de virtuțile noastre creștine. Ca și creștinii, nu trebuie să gândim în categorii de dreapta și stânga, ci trebuie să verificăm totul pe baza standardului desăvârșit al Bibliei, indiferent dacă vine de la dreapta sau de la stânga.

Poate că mulți nu știu că în SUA există o mișcare numită *New Apostolic Reformation* (NAR). Această mișcare este caracterizată de „teologia împărăției” și „teologia celor șapte munți” și se

³ În SUA, DEI înseamnă *Diversity, Equity and Inclusion*, adică diversitate, echitate (corectitudine) și incluziune.

⁴ Cetățenie: *politeuma* = drepturi civile, constituție, guvern, administrație a unui stat; constituția, adică forma de stat; afacerile statului.

trage de la liderul (neo)carismatic C. Peter Wagner (1930-2016). Pe scurt, aceste teologii afirmă că Hristos nu poate reveni decât atunci când diferitele domenii ale politicii și societății, care sunt așa-numitele șapte munți, vor fi supuse lui Hristos: guvernul, mass-media, educația, economia, familia, religia și arta. Se spune că acești șapte munți trebuie cucerți pentru a „cuceri” națiunea pentru Hristos. Charlie Kirk nu avea personal nicio legătură cu această mișcare, dar propria sa organizație, *Turning Point USA*, avea.⁵ Această mișcare (NAR) contrazice mărturia Domnului Isus Însuși, care i-a pregătit pe ucenicii Săi, pentru că ei vor fi persecutați și respinși, la fel ca El. Isus nu le-a prezis domnia, ci respingerea (Ioan 15.18-27).

Cât de politic are voie să fie un creștin?

Aș dori să susțin punctul de mai sus cu câteva exemple din viața lui Isus. Am avut deja diferite opinii în viața mea cu privire la măsura în care un creștin ar trebui să se implice în politică și sunt pe deplin conștient de complexitatea acestui subiect. În cele din urmă, câteva întâmplări din viața lui Isus m-au condus la următoarea convingere. Poate că pentru unii este prea simplu. Dar îmi plac răspunsurile simple, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Este bine ca noi, creștinii, să ne implicăm în politică și să impunem credința noastră biblică unor oameni care nu au nicio relație cu Dumnezeu și chiar o resping? A făcut Isus asta sau au făcut-o apostolii? Nu mă refer la faptul că ar trebui să fim pregătiți în orice moment să dăm socoteală pentru ceea ce credem, chiar și în fața împotrivirilor și a curentelor potrivnice (1 Petru 3.15). Tocmai începuturile creștinismului din Faptele apostolilor erau marcate de faptul că primii creștini au propovăduit Evanghelia cu atâta sânguință, încât au intrat în contact repetat cu politica vremii. Și astăzi există creștini care ies în stradă și propovăduiesc Evanghelia, provocând reacții negative și întâmpinând o opoziție puternică. Totuși, pentru asta nu este necesar să te implici în politică. Este altceva dacă opoziția vine din cauza faptului că susțin obiective politice sau valori creștine sau dacă propovăduiesc Evanghelia lui Isus Hristos și, din această cauză, am parte de ură și respingere.

În următoarele gânduri nu mă preocupă faptul dacă un creștin ar trebui să voteze sau nu. Însă mă interesează foarte mult dacă, ca și creștin, ar trebui să participe activ la viața politică – așa cum a făcut, de exemplu, Charlie Kirk – dacă nu am fost puși în această poziție în vreun fel prin căile lui Dumnezeu. Mă interesează întrebarea fundamentală, nu cazul individual sau excepțional.

De fapt, îmi pun și aici „întrebarea crucială”: ***What would Jesus do?*** Ce ar face Isus? Să ne uităm în Biblie. Vrem să fim urmași ai lui Hristos? Atunci trebuie să vedem și cum S-a comportat Hristos în situații similare. El ne-a „lăsat un model, ca să călcăm pe urmele Lui” (1 Petru 2.21). El a fost respins pe pământ și ne spune că, dacă Îl urmăm, vom fi respinși și noi la fel – acestea au fost ultimele Sale cuvinte adresate ucenicilor înainte de moartea Sa (Ioan 15.18-21). Astăzi, așa cum am menționat mai sus, suntem chemați să avem parte de respingerea Lui, până va veni timpul când vom domni împreună cu El (2 Timotei 2.12).

Citim undeva că Isus s-ar fi implicat în politică? A criticat El pe romanii care domneau atunci? Este adevărat, El l-a numit pe Irod „vulpe” (Luca 13.32) și de aceea mi-am permis mai sus să-

⁵ Podcast (18 iunie 2024), „[NAR Watch Episode 2: Charlie Kirk joins Forces with NAR Leaders. A History of the NAR and Presidents, and Weird Reactions to the Appeal to Heaven Flag](https://www.straightwhiteamericanjesus.com)”. Sursa: <https://www.straightwhiteamericanjesus.com>. Accesat: 23.10.2025.

O contribuție la discuție

Îl numesc pe președintele american „infractor condamnat juridic”, prin aceasta nu iau poziție politică, ci descriu un fapt.

A aspirat Domnul la vreo poziție de putere? Nu, El a venit în smerenie și umilință. Abia când Hristos va veni a doua oară în această lume, El va interveni în politica mondială și va prelua sceptrul. Dacă aspirăm deja astăzi la acest sceptru, suntem înaintea planului lui Dumnezeu.

A dat Domnul dovadă de vreun patriotism special? El a fost „trimis *decât* la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15.24), dar acest fapt nu era legat de o agendă politică.

El nu era interesat de o schimbare *exterioară* a raporturilor de putere, ci de o întoarcere *interioară* la Dumnezeu. Ucenicii Lui și-ar fi dorit desigur o activitate politică (compară cu Luca 24.21: „Dar noi sperăm că El este Acela care va răscumpăra pe Israel”; Faptele apostolilor 1.6: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?”), așa cum există desigur și astăzi creștini care și-ar fi dorit ca Isus să se revolte împotriva „celor de sus”. Au existat cu siguranță situații în viața Domnului în care El ar fi putut să ia atitudine și să se opună cu voce tare.

Să ne gândim la întâmplarea cu **Ioan Botezătorul**, care i-a spus lui Irod, nu ca politician, ci ca profet, că legătura sa conjugală nu era în regulă (Matei 14.1-5). Ioan Botezătorul nu a făcut nicio proclamație publică și nu s-a prezentat cu un steag în fața palatului lui Irod. Dar cum a reacționat Domnul Isus la această situație, când Ioan a fost decapitat (Matei 14.6-11)? A luat El cuvântul împotriva violenței, corupției și opresiunii? Dimpotrivă: „Și ucenicii lui au venit și au luat trupul și l-au înmormântat; și au venit și au dat de știre lui Isus. *Și Isus, când a auzit, a plecat de acolo într-o corabie, spre un loc pustiu, deoparte*” (Matei 14.12-13). Cu siguranță, Domnul nostru a fost afectat și, ca Om adevărat, a simțit profund pierderea lui Ioan Botezătorul. Dar El nu era un politician, a rămas calm, deși știa că Îl aștepta un sfârșit și mai cumplit. Poate că noi credem că Domnul ar fi putut măcar aici să dea mărturie. Mai târziu, când Isus a stat în fața lui Pilat, Îl auzim spunând: „Împărăția *Mea* nu este din lumea aceasta; dacă Împărăția *Mea* ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii *Mei* ar fi luptat” (Ioan 18.36).

Hristos a propovăduit public Evanghelia pe drumuri, pe dealuri și pe malul lacurilor, dar nu Și-a ridicat vocea împotriva vreunei nedreptăți, nu a redactat sau semnat petiții și nici nu a fondat vreo mișcare de protest. La fel și apostolul Pavel, care a fost târât în mod public la Areopagul din Atena și a profitat de această ocazie pentru a vesti Evanghelia (Faptele apostolilor 17).

Avem dreptul și datoria să ne ridicăm vocea pentru a vesti Evanghelia (chiar și în mod public), dar nu luptăm împotriva nedreptăților politice, pentru că știm că Împărăția lui Hristos nu este din această lume. În acest fel vorbește și Isaia despre Mesia: El „nu va striga, nici nu-Și va ridica glasul, nici nu-l va face să se audă pe stradă” (Isaia 42.2). Cum stăm noi în această privință? Vrem să-L urmăm și în acest aspect?

Altă dată, oamenii vin la Isus și Îi povestesc despre **fapta sângeroasă a lui Pilat** (Luca 13.1), cum a amestecat sângele galileenilor cu jertfele iudaice. Acum Domnul Isus trebuie să spună totuși ceva! Acum cu siguranță Își va ridica glasul împotriva acestui guvern corupt! Nu, El a privit această poveste dintr-o perspectivă pur spirituală și morală. El spune doar: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13.3).

Să ne gândim și la atitudinea lui Isus față de **vameși**. Nu auzim de la El niciun cuvânt despre nedreptatea impozitelor prea mari (Matei 17.24-27; compară cu Luca 20.22). Niciun cuvânt

O contribuție la discuție

despre faptul că, plătind impozite, ne facem complici la utilizarea greșită a acestora. El spune pur și simplu: „Dați deci Cezarului cele ale Cezarului, și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu” (Luca 20.25).

Odată au vrut să-L facă **judecător și împărțitor de moșteniri**, dar Isus a refuzat (Luca 12.14). Să observăm că funcția de judecător este o misiune politică guvernamentală. Lot poate fi un exemplu de avertisment pentru noi, el căuta influență în această lume, probabil chiar stătea ca judecător la poarta Sodomei (Geneza 19.1,9); poate cu cele mai bune intenții, dar își pierduse complet puterea de mărturie: nici oamenii din acea cetate nu-l ascultau, nici rudele lui apropiate. Lot devenise atât de lipsit de credibilitate, încât ginerii lui au crezut că Lot glumea, când le-a cerut să părăsească Sodoma (Geneza 19.4).

Domnul Isus a arătat clar în toată viața Sa că nu era din această lume: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17.16). El avea o misiune cu totul diferită, iar noi avem aceeași misiune; misiunea Lui este misiunea noastră, pentru că apostolul Pavel scrie: „Vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Dacă Hristos ar fi încă aici, acesta ar fi mesajul Lui! Este încă prea devreme pentru o îmbunătățire durabilă a lumii sau a presupusei noastre patrii. Abia când Hristos va reveni, El va îndrepta toate lucrurile care astăzi sunt încă strâmbe (Luca 3.5; Isaia 40.3-5). Dacă am vrea astăzi să îmbunătățim lumea la scară largă, ar fi ca și cum am orienta șezlongurile de pe puntea superioară a Titanicului spre soare, știind că această navă se va scufunda în curând. Această lume a respins pe Hristos și se află sub judecată.

Patriotism sau chemare cerească

Aș dori să mai spun un cuvânt despre patriotism, care joacă un rol important în această temă. Ar trebui să ne gândim că omul nostru vechi a murit pe cruce împreună cu Hristos și și-a găsit sfârșitul (compară cu Romani 6.6). Pavel putea spune: „Nu mai trăiesc eu ... și ceea ce trăiesc [eu] acum în carne, [eu] trăiesc prin credință” (Galateni 2.20). Există un „eu” vechi și un „eu” nou. Prin botez, vechiul nostru „eu” a fost „îngropat” (Romani 6.4). Noi am primit o nouă identitate.

Așa cum oamenii își pierd cetățenia la moarte și nu mai au nicio influență asupra politicii țării, tot așa și noi am devenit străini și mai putem răspândi puțină lumină cerească în această lume: „Pentru că cetățenia noastră⁶ este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20). Cetățenia noastră nu mai este pe pământ. Identificarea cu Hristos ne-a făcut străini, pentru că El a fost cu adevărat un străin pe pământ. Nu este vorba despre faptul că nu am avea voie să fim patrioți, ci despre întrebarea: pentru ce țară?

Din Scriptură reiese că tot ceea ce aparține creștinului credincios este ceresc:

- caracterul său (1 Corinteni 15.48),
- casa sa eternă (2 Corinteni 5.1-2),
- binecuvântările sale (Efeseni 1.3),
- sediul său (Efeseni 2.6),
- lupta sa (Efeseni 6.10-12),

⁶ Cetățenie: *politeuma* = drepturi civile, constituție, guvern, administrație a unui stat; constituția, adică forma de stat; afacerile statului.

O contribuție la discuție

- cetățenia sa (Filipeni 3.20),
- speranța sa (Coloseni 1.5),
- chemarea sa (Evrei 3.1),
- posesiunea sa (Evrei 10.34),
- locul său (Evrei 12.23),
- moștenirea sa (1 Petru 1.4) și
- destinația sa finală (2 Corinteni 5.1).

Aceasta este în opoziție cu iudaismul, care este o religie pământească. În creștinism nu ne lăudăm cu Moise – noi „ne lăudăm în Hristos Isus” (Filipeni 3.3). Asta înseamnă că tot ceea ce suntem și tot ceea ce avem se află în ceruri și se regăsește în acest Om ceresc, la dreapta lui Dumnezeu. Hristos ne-a făcut oameni cerești: „Asemenea celui din țărână, așa sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și *cei cerești*” (1 Corinteni 15.48).

Noi suntem legați indisolubil de Capul nostru din cer. Hristos este Capul, noi suntem mădularele. Dacă Capul este în cer, atunci interesele noastre nu pot fi legate decât de locul în care se află Capul nostru. Da, noi, ca și credincioși, stăm cu ambele picioare pe pământ, dar gândurile noastre ar trebui să fie modelate și controlate de Capul nostru din cer. De aceea, Pavel le spune credincioșilor din Colose: „Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3.2). Centrul și punctul de atracție este Hristos, iar „viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). După cum am văzut mai sus, Hristos nu a participat la politica dominantă a vremii, iar noi suntem chemați să reflectăm *viața Lui* de pe pământ.

Gânduri finale

Mai sus am vorbit despre o contribuție la discuție. Ideea mea era: este înțelept ca noi, ca și creștini credincioși, să ne îngheșuim în politică? În opinia mea, nu am primit niciun mandat în acest sens. Ar trebui să fim lumină și sare și să-L urmăm pe Domnul nostru. „Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul său, și robului ca stăpânul său” (Matei 10.25). Sarcina noastră cea mai nobilă este să vestim Evanghelia oamenilor, să slujim creștinilor cu învățătura sănătoasă și, oriunde este necesar, să ne ajutăm reciproc în mod practic.

Când Îl vestim pe Hristos cu cuvintele noastre, este absolut necesar să arătăm ceva din Hristos și prin comportamentul nostru și să nu fim asociați cu egoismul, dorința de putere, minciuna și criminalitatea sau să sprijinim astfel de oameni.

Mi s-a părut foarte demn de luat în considerare unde duce amestecarea politicii cu creștinismul nostru. La comemorare, văduva lui Charlie Kirk a rostit cuvintele emoționante către tânărul asasin: „Te iert”. Puțin mai târziu, Donald Trump, președintele american, a vorbit despre cum îi urăște pe astfel de oameni și nu le dorește binele; asta l-ar diferenția de Charlie Kirk. Pentru mine, prăpastia dintre politică și a fi un creștin adevărat nu putea fi mai mare.⁷

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/charlie-kirk-politik-gesellschaft-und-christentum-a18547.html>

⁷ În opinia mea, există întotdeauna și în orice moment o prăpastie între politică și creștinism; aceasta a devenit foarte clară aici încă o dată. Am luat poziție în acest sens în [mai multe articole](#) pe SoundWords.